

Vrijdag 4 april 20.45 uur

‘Over enkele ogenblikken station Deventer. Na een korte stop zal deze trein doorreizen naar Almelo, Hengelo en Enschede!’

De man voelt zijn maag samentrekken. Het is dezelfde spanning als vier dagen geleden, toen hij landde op Schiphol. Ook nu maakt het hem kwaad dat hij zichzelf niet beter onder controle heeft. Onwillekeurig slaat hij met zijn vuist op zijn been. Het meisje tegenover hem ziet het en kijkt de andere kant op. Snel staat de man op en loopt naar de uitgang van het treinstel.

Door de smoezelige ramen van de treindeuren ziet hij de stad liggen in het schemerdonker. Het licht van straatlantaarns en autolampen weerspiegelt in het water van de IJssel. De uiterwaarden aan de overkant van de stad staan onder water. Tussen de hoge bomen van het stadspark glinstert het water.

Er is geen reden om zenuwachtig te zijn. Hij heeft zich lang genoeg voorbereid op de terugkeer in de stad die hij vijftienvintig jaar geleden heeft verlaten. Bovendien is het straks donker en zal de regen, die hij bij Apeldoorn heeft ingehaald, Deventer ook bereiken. Het is uitgesloten dat iemand hem zal herkennen.

Hij heeft zichzelf twee maanden de tijd gegeven. Haast heeft hij dus niet. De komende week staat in het teken van

een hernieuwde kennismaking met de stad. Op de website van Deventer heeft hij gezien dat de stad de afgelopen decennia een metamorfose heeft ondergaan. Het is belangrijk dat hij zich er opnieuw thuis gaat voelen. Lopend over het perron verdwijnt de buikpijn. Opgelucht stelt hij vast dat de spanning hem niet doet twijfelen aan zijn missie. Vastberaden daalt hij de stationstrap af.

Buiten kijkt hij verbaasd om zich heen. Links staat een enorm gebouw dat er vroeger niet was. Ook de gebouwen verderop kent hij niet. Schouwburg, leest hij in paarse neonletters. Hij probeert zich voor te stellen hoe het er vroeger uitzag. Stonden er gebouwen of was het een plein? Zijn gedachten worden onderbroken door de eerste regendruppels op zijn gezicht. Verschrikt vraagt hij zich af hoelang hij al als een verdwaalde toerist staat te kijken naar het kantoorgebouw. Hij trekt de capuchon over zijn hoofd en loopt door. Het is belangrijk om niet op te vallen.

De Brink is groot en leeg. Het regent nu hard en van onder zijn capuchon kijkt de man naar de Waag aan de overkant van het plein. Vroeger was de Brink een parkeerplaats. Als hij zijn auto niet kwijt kon voor zijn huis in de Bergstraat, was er na zessen altijd wel een plekje op het plein te vinden. De winkels rond het plein zijn verdwenen. Er zijn nu allemaal cafés en restaurants. Snel laat hij zijn blik over de gevels gaan. In de hoek zat vroeger een kroeg waar een moord was gepleegd. Het lijk van de kroegbaas was gevonden in een put onder de keldervloer. Wekenlang was de putmoord voorpaginanieuws van het *Deventer Dagblad*. Elegast, leest hij op het bord voor het pand. Die naam komt hem niet bekend voor. Hij volgde de zaak omdat het zo dicht bij zijn huis was gebeurd. Toen hij Deventer verliet, was de zaak nog niet opgelost.

De beddenzaak op de hoek van de Brink en de Bergstraat zit er nog steeds. Daar kwam hij altijd langs als hij naar huis liep. Hij loopt de Bergstraat in. Voorbij de bocht ziet hij de verlichte torens van de Bergkerk. Zijn hart gaat sneller kloppen.

pen en weer moet hij vechten tegen een misselijkmakende spanning. Met lood in zijn schoenen vervolgt hij de stijgende kasseiweg. Halverwege de klim blijft hij staan. Hier was het. Hier heeft hij jaren gewoond en is het uiteindelijk misgegaan. Hij kijkt om zich heen om zich ervan te vergewissen dat niemand naar hem kijkt en hij doet een stap naar voren. Zijn adem stukt als hij de opvallend diepe inkervingen in de rode steen herkent, rechts naast de deurpost. De opkomende tranen maken hem kwaad. Het gaat niet om het verleden, spreekt hij zichzelf toe, dat is voorbij. Hij recht zijn rug en loopt door. Voor de Bergkerk blijft hij staan. Vroeger ging hij altijd links om de kerk heen. Is dat nog steeds de snelste route? Hij herkent de Boreelkazerne waar hij altijd langs fietste als hij naar zijn werk ging. Dat lijkt nu ook de beste weg.

Ellen van Dorth zit met een rood hoofd achter haar computer. Eindelijk doet ze wat ze maanden heeft uitgesteld. De druk van haar vrienden om als aankomend Deventer rechercheur een gefundeerde mening te hebben over de Deventer moordzaak werd steeds groter en ze weet zeker dat ze komend weekend indringend zal worden ondervraagd tijdens hun jaarlijkse wandelweekend in de Ardennen. Nu klikt ze pagina voor pagina door de sites www.geenonschuldigenvast.nl en www.deventermoordzaak.nl. Het raakt haar meer dan ze had verwacht. Ze kan zich goed voorstellen dat buitenstaanders op grond van de gedetailleerde informatie op de site van Maurice de Hond tot de slotsom komen dat Ernest Louwes ten onrechte is veroordeeld.

Sinds een halfjaar werkt Ellen bij de politie in Deventer. Ze is aangenomen als rechercheur, maar heeft nog geen researchewerk gedaan. Haar baas vond dat ze de stad, de inwoners en het politiekorps eerst op straat moest leren kennen. Daar kon ze zich wel in vinden.

De Deventer moordzaak brengt haar in een loyaliteitsconflict. De suggestie dat Ernest Louwes onterecht is veroor-

deeld, is niet alleen kritiek op het OM. maar ook op haar collega's bij de recherche. Alleen zijn die collega's haar collega's nog niet. Ze kent eigenlijk alleen haar baas, Arthur Nielinga.

Ze hoopt natuurlijk dat de politie en het OM het bij het juiste eind hebben, maar weet dat niet zeker. Het vervelende is dat ze niet weet met wie ze erover kan praten. De agenten met wie ze dagelijks surveilleert zijn net zo sceptisch als de gemiddelde burger. Daar wil ze niet aan meedoen. Ongefundeerd afgeven op collega's voelt als verraad. Maar wat dan? Ze zal binnenkort een afspraak maken met Arthur over de beëindiging van haar inwerkperiode. Dan zal ze hem ook vragen naar zijn mening over de Deventer moordzaak. Om haar vrienden komend weekend toch de indruk te geven dat ze dicht bij het vuur zit, moet ze het doen met de informatie die ze kan vinden op het internet.

Vroeger kon hij de weg van de Bergstraat naar de Novgorodstraat dromen. Hij volgt al enige tijd een voor hem onbekende weg door het industriegebied. Als die weg eindigt op een T-splitsing heeft hij geen idee of hij naar links of naar rechts moet. Tot zijn verrassing ziet hij een bordje met Novgorodstraat. Zijn gevoel zegt hem dat hij naar links moet. De weg maakt een rare bocht en dan ziet hij tot zijn opluchting de rokende schoorstenen van Unimeer. Dat is zijn tweede doel van de avond. Zou het bedrijf net zo zijn veranderd als de rest van Deventer? Waarschijnlijk wel. Ook in zijn tijd werden er regelmatig gebouwen gesloopt en vervangen door grotere hallen, voor grotere machines. De chemische industrie moet zichzelf steeds weer opnieuw uitvinden, zei de directeur altijd.

Waar hij loopt staan de straatlantaarns ver uit elkaar. Bovendien is er geen trottoir, zodat hij op de straat of in de berm moet lopen. Er komt een auto aan, hij doet een stap opzij en sluit zijn ogen voor het felle licht van de koplampen. Hij schrikt. Wat zal de chauffeur denken van een man te voet op een donker en verlaten industrieterrein? Misschien belt

de chauffeur de politie wel. Hij moet hier zo snel mogelijk weg. In paniek kijkt hij om zich heen of er nog meer auto's aankomen. Dat is niet het geval en hij begint gehaast te lopen, terug naar de stad.

Bij de eerste woonhuizen vertraagt hij zijn pas. Waarom wilde hij de Unimeer-fabriek eigenlijk zien? Het was een zinloze actie die hem in problemen had kunnen brengen. In het vervolg moet hij beter nadenken. Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat het bijna halfelf is. Als hij stevig doorloopt haalt hij de trein van kwart voor elf.

Dinsdag 15 april 8.30 uur

Javier Roldàn, medewerker van de postkamer van Unimeer Chemicals Tarragona, klopt voorzichtig op de deur van de barak. Het is nog vroeg en Javier weet dat hij zijn baas, Van Boesschoten, even de tijd moet geven om wakker te worden. Vijf tellen later klinkt een duidelijk 'Entra'.

'Jefe,' begint Javier, 'No sé qué es.'

Van Boesschoten kijkt Javier verstoord aan.

'Un libro, tonto.'

Omzichtig herinnert Javier zijn baas aan het bezoek van de directeur. Nu dringt de ernst van de kwestie door tot Van Boesschoten.

'Holandés, no?' vraagt hij.

'Amsterdam,' antwoordt Javier en wijst op de poststempel.

De directeur, bij het personeel slechts bekend van de jaarlijkse nieuwjaarstoespraak en de foto in het bedrijfsblad, stond twee weken geleden opeens op de afdeling. Hij had een stapel drukwerk meegenomen die hij met veel gevoel voor drama deponeerde op de bescheiden koffietafel. In het vervolg wenste hij verschoond te blijven van reclamemateriaal dat was gericht aan De Directeur.

Van Boesschoten zucht en breekt zijn tong over de titel van het boek, *Nooit meer slapen*. Vermoeid kijkend tilt hij het gebonden boek op en slaat het open. Eerst stukt zijn adem. Dan slaakt hij een kreet en slaat het boek weer dicht.

‘Un... un... un dedo,’ stamelt hij.

Javier kijkt ontsteld naar zijn baas. Hij durft niets te zeggen en wacht tot Van Boesschoten het boek voorzichtig voor de tweede keer opent. Nu ziet hij het ook. Tegen de rug van het boek is een langwerpig gat gemaakt. Net als zijn baas ziet Javier meteen dat in de holte een afgesneden vinger ligt.

Van Boesschoten loopt met het boek naar de kamer van zijn baas, de directeur. Een halfuur later arriveren twee politiemannen. Ze nemen de envelop en het boek met de vinger mee naar het bureau.

Dinsdag 15 april 21.30 uur

De harde regen gaat over in hagel en de man trekt de capuchon verder over zijn hoofd. Hij heeft kennelijk geen haast. Voor een huis met een uitbundig bloeiende krent in de voortuin blijft hij staan. Hij duwt zijn capuchon iets omhoog zodat hij door de spleet tussen de gordijnen naar binnen kan kijken. Een vrouw van een jaar of dertig loopt op en neer door de kamer met een baby op haar arm. Ze probeert het kind in slaap te wiegen. Roerloos blijft de man staan kijken naar het tafereel. Plotseling heeft hij het gevoel dat er ergens een gordijn opengaat en driftig begint hij te zoeken naar het pakje sigaretten in zijn jaszak. Terwijl hij een sigaret naar zijn mond brengt, kijkt hij om zich heen of hij inderdaad wordt bekeken vanuit een der omringende huizen. Hij ziet niets verontrustends en stopt de sigaret weer weg. Tot zijn spijt is de vrouw met de baby verdwenen.

De man bestudeert het huis. Een typisch jarendertighuis, met erker, donkergroene houten kozijnen en een paar stukjes origineel glas in lood. Hij doet een stap in de richting van de zware eikenhouten voordeur om het zilverkleurig naambordje te lezen. Kristel en Marc van Diemen staat er met zwarte letters ingegraveerd. Daaronder is een witte sticker geplakt waarop met pen de naam Jacob is geschreven. Er gaat een rilling door het lichaam van de man. Hij wil wachten tot de vrouw weer verschijnt. De rust, waarmee hij van het station

naar de Oudegoedstraat was gewandeld, is verdwenen. Hij is bang dat iemand hem aanspreekt of zelfs herkent. Opnieuw doorzoekt hij zijn jaszak en steekt nu wel een sigaret op. Hij kijkt op zijn horloge en ziet dat de volgende trein naar Amsterdam over vijf minuten vertrekt. Hardlopend zou hij die kunnen halen, maar een rennende man in gewone kleren trekt de aandacht en dat wil hij niet. Hij besluit een omweg door de stad te maken.

De hevige voorjaarsbui is overgetrokken. De man kijkt omhoog of hij een sterrenbeeld herkent aan de nu kraakheldere hemel. Als jongen kende hij ze allemaal, nu zou hij er geen een met zekerheid kunnen benoemen. Hij doet de knopen van zijn lange jas open. Onder de jas draagt hij alleen een dun overhemd en tevreden stelt hij vast dat de koude wind hem niet deert.

Hoewel de stad sterk is veranderd, weet hij precies waar hij loopt. Tot zijn verbazing hebben sommige winkels nog steeds dezelfde eigenaar, of in ieder geval dezelfde naam. Zouden er nog steeds vrouwen achter de ramen van de Bokkingshang zitten? Hij onderdrukt een opkomend lustgevoel. Zelfbeheersing is van groot belang voor het slagen van zijn missie. Hij zal nu meer geduld moeten hebben dan in de afgelopen dagen.

Met een gevoel van onvrede kijkt hij terug op de dood van Karel. Hij wilde het zien als een rationele eindafrekening; emotieloos en zakelijk. Daarom had hij gekozen voor een snelle en praktische oplossing. Eerst doodde hij Karel en pas daarna verrichtte hij de amputatie. Voordat Karel was bekomen van de schrik, voordat hij rekenschap had kunnen geven van zijn misdragingen, was hij al dood. De anderen zouden er niet zo genadig afkomen als Karel.

Zo zit de wereld in elkaar, stelt de man vast. Het slechtste lot treft slechts zelden de slechtste mensen. Omdat Karel de grootste klootzak was, moest hij het eerste slachtoffer zijn. Achteraf was dat zijn geluk. De straf was te mild, zijn dood was pijnloos geweest.

Net voordat hij het station bereikt heeft, wordt hij overvallen door de volgende voorjaarsbui. Hij neemt niet meer de moeite om zijn jas dicht te doen. Doorweekt neemt hij plaats in de verlaten stationsrestauratie. Hij bestelt een koffie en wacht op de trein naar Amsterdam. Terwijl hij zijn koffie drinkt, vraagt hij zich af of het wel slim was om de vingers af te snijden en op te sturen. Waarschijnlijk weten ze daardoor meteen dat Karel door hem is omgebracht. Maar is dat erg? Eigenlijk niet. Ze mogen weten dat hij eindelijk heeft gedaan, wat hij al veel eerder had moeten doen. Bovendien is hij niet van plan zich te laten pakken. Hij twijfelt er niet aan dat hij zijn missie zonder problemen kan volbrengen. Daarna zal hij Nederland voorgoed verlaten en elders een nieuw bestaan opbouwen. Dan is hij eindelijk verlost van de last die hij jarenlang heeft moeten dragen.

Woensdag 16 april 18.00 uur

Ellen van Dorth draait de sleutel om en duwt de deur open met het voorwiel van haar fiets. Moeizaam manoeuvreert ze de omafiets door het nauwe gangetje naar de kelderbox die hoort bij haar appartement aan de Hagensteeg. Daar woont ze sinds ze in Deventer werkt.

Het appartementencomplex heeft geen lift. Meestal sprint ze soepel omhoog, steeds een of meer treden overslaand. Nu heeft ze elke trede nodig om op de vierde verdieping te komen. In haar appartement wordt ze verwelkomd door haar kanarie. Moe ploft ze neer op de grote leren bank, het pronkstuk van haar huis. Ze baalt van de voorbije werkdag.

Natuurlijk stemde ze een halfjaar geleden in met het voorstel van haar baas Arthur Nielinga om op straat te beginnen. 'Je zult nooit in deze stad kunnen functioneren als je niets weet van de sentimenten op straat,' zei hij.

Enthousiast ging ze samen met ervaren agenten surveilleren, bekeuringen uitdelen aan fietsers zonder licht, bemiddelen bij burenruzies, groepen voetbalsupporters begeleiden, processen-verbaal van auto-inbraken schrijven, enzovoorts. De inwerkperiode zit er nu bijna op, of haar baas het ermee eens is of niet.

Na afronding van haar opleiding aan de politieacademie had ze zichzelf voorgenomen om demotivatatie door verveling

en routine nooit te accepteren. Ze moet op korte termijn iets ondernemen, om zich aan die belofte aan haarzelf te houden. Morgen zal ze een afspraak maken met Arthur.

Om de lamelendigheid te verdrijven besluit ze een stukje te gaan hardlopen, snel te douchen en te eten, en daarna naar het Filmhuis te gaan. Om acht uur draait *Der Himmel über Berlin*, een klassieker die ze nog nooit heeft gezien. Ze loopt door de binnenstad van Deventer naar de IJssel. Het water staat nog steeds hoog, waardoor het waarschijnlijk niet mogelijk is om helemaal door de uiterwaarden te lopen. Ze kiest daarom voor het ‘rondje bruggen’, een kilometer of vier. Een halfuur later keert ze verkwikt terug bij de flat en met grote sprongen neemt ze de acht trappen naar de vierde verdieping.

Koken is geen hobby van haar. Op weg naar het Filmhuis eet ze daarom een patatje. Een halfuur voor aanvang van de film stapt ze de foyer binnen. Aan een tafeltje ziet ze Jozef Laros zitten. Jozef is een ervaren rechercheur en eigenlijk dus een collega van haar.

‘Mag ik bij je komen zitten?’ vraagt ze.

Jozef beantwoordt haar vraag met een vriendelijke, uitnodigende blik.

‘Collega,’ zegt hij met een grijns.

‘Wil je nog iets drinken?’

‘Koffie graag.’

Ze loopt naar de bar en bestelt een koffie en een koffie verkeerd.

‘Wij zijn inderdaad collega’s.’

‘Wanneer kom je bij ons? Wat jij doet is zonde van je tijd. Of is surveilleren wat je altijd wilde?’

Ellen kijkt hem met grote ogen aan.

‘Ha, ha,’ zegt Jozef lachend. ‘Ik zal niet zeuren, maar ik wil je toch meegeven dat het in ons werk altijd aankomt op eigen initiatief.’

‘Je hebt gelijk. Ik ga morgen naar Arthur.’

‘Bespaar je de moeite, we hebben werk genoeg. Als je wilt

kun je morgen direct bij ons aan de slag. Noch Arthur, noch je collega's van de afdeling bekeuringen zullen dat vreemd vinden. Iedereen weet dat je bent aangenomen als rechercheur. Wil je nog wat drinken voordat de film begint? Je mag het meenemen, de zaal in.'

'Hebben ze Belgisch bier? Doe maar een Duvel of zoiets.'
Nu kijkt Jozef haar verwonderd aan.

Donderdag 17 april 8.30 uur

Net als op haar eerste werkdag in Deventer betreedt Ellen licht gespannen het politiebureau. Ze gaat doen wat Jozef haar heeft aangeraden. Als hij inderdaad een goeie klus voor haar heeft, zal ze Arthur Nielinga vragen of hij het ermee eens is dat haar inwerkperiode is afgerond.

De deur van Jozef staat op een kier. Ellen hoort het geluid van een pruttelend koffiezetapparaat. Ze duwt de deur verder open. Jozef zit met zijn benen op de vensterbank voor het wijd open raam.

‘Goedemorgen Ellen, goed geslapen? Wat vond je van de film?’

‘Prachtige film, wel een beetje deprimerend, en jij?’

‘Zo’n film hakt er bij mij enorm in. Ik moest daarna naar de kroeg om bij te komen. Mooi dat je er bent. Heb je er zin in?’

‘Beetje gespannen. Het voelt raar om hier zomaar te beginnen.’

‘Wees gerust, ik ben vanochtend bij Arthur binnengelopen. Hij moest wel even slikken, maar had eigenlijk geen enkel bezwaar. Vanochtend meldt hij het in het managementoverleg. Koffie? Neem gerust een kop van mijn eigen brouwsel. Hoe minder automatenrotzooi je drinkt, hoe langer je leeft. Elk bekertje uit de automaat vormt een aanslag op het fysieke, maar vooral het geestelijke gestel.’

Opgelucht gaat Ellen zitten op de enige andere stoel in de kamer. De koffie van Jozef is sterk en veel beter dan de slappe automatenkoffie die ze normaal drinkt.

‘En dan nog iets,’ vervolgt Jozef. ‘Zoals je weet, zijn we niet zo ruim behuisd. Ik was tot nu toe de enige met een eigen kamer. Het recht van de oudste denk ik, maar dat is nu voorbij. Laten we vanmiddag maar kijken hoe we hier een geschikt hok voor twee personen van kunnen maken. Eerst ligt er een spoedklus. Meteen een bizar verhaal. Piet van Gestel, onze technicus, staat klaar om je mee te nemen.’

Ellen drinkt beduusd de laatste slok van haar koffie.

‘Verder nog wat?’ vraagt ze terwijl ze opstaat.

‘Ja, Piet heeft een hekel aan wachten.’

Ellen moet haar best doen om haar ergernis over de superieure toon van Jozef niet te laten blijken. Rustig loopt ze naar de deur. Ze kan er niet tegen als anderen haar al te nadrukkelijk orders geven.

‘Ik neem aan dat ik iedereen zelf moet vertellen dat ik vanaf vandaag hier werk,’ zegt ze in de deuropening.

‘Hoe je het zelf wilt,’ antwoordt Jozef vrolijk. ‘O ja, voordat je het van de anderen hoort, je hebt het geluk dat ik jouw mentor word. Al mijn vorige pupillen zijn mij in no time voorbijgestreefd in rang, dus mijn mentorschap kun je absoluut zien als een lonkend carrièreperspectief.’

Ellen staat op de gang en weet niet wat ze ervan moet denken. Gelukkig komt Piet van Gestel haar al tegemoet lopen. Uit niets blijkt dat hij haast heeft of tegen zijn zin heeft moeten wachten. Opgewekt vertelt hij dat hij een slechte nacht heeft gehad, omdat zijn jongste dochter last had van een oorontsteking.

Piet heeft een Ford Focus, met op de achterbank drie kinderzitjes.

‘We gaan naar Unimeer, chemische industrie, multinational en het op één na grootste bedrijf van Deventer. Vanochtend om acht uur belde ene meneer Van Boesschoten. Hij zei dat er bij de post een afgesneden vinger was aangetroffen. De

dienstdoende agent is naar Gerard Maas gelopen en die heeft besloten om de recherche er meteen op af te sturen. Niet het minst omdat de directeur van Unimeer een belangrijke meneer is in Deventer.'

Piet en Ellen melden zich bij de poort van het bedrijf aan de Novgorodstraat. De portier legt uit hoe ze bij de barak van Van Boesschoten moeten komen. Ellen kijkt haar ogen uit. Overal lopen leidingen die de verschillende gebouwen met elkaar verbinden. Hier en daar komen stoomwolken uit pijpjes die nergens vandaan lijken te komen. Langzaam dringt een penetrante chemische lucht door tot in de auto. Ze parkeren hun auto voor de barak. Een man, gekleed in zwart krijtstreepak, smetteloos wit overhemd en rode stropdas, komt hen tegemoet en geeft hun een hand.

'Van Boesschoten, manager shared services. Daaronder valt ook de postkamer.'

Zonder te wachten op een antwoord gaat hij de barak weer in. Piet en Ellen volgen hem gedwee. Met snelle passen loopt hij door de lange gang. De kamer waarin ze terechtkomen bevat niet meer dan een grote tafel en een grote open kast met vakjes voor de gesorteerde post. Van Boesschoten wijst naar het boek dat midden op de tafel ligt. *Nooit meer slapen*, leest Ellen op de harde kaft. Ze kent de titel van de boekenlijstjes van klasgenoten op de middelbare school. Zelf heeft ze het boek nooit gelezen.

'Slechts twee mensen hebben het boek aangeraakt, de medewerker die elke ochtend de post sorteert en ikzelf. Beiden hebben we het boek even geopend en meteen weer dichtgeslagen. Het is niet echt leuk om een afgesneden vinger te zien liggen.'

Piet doet zijn handschoenen aan en opent voorzichtig het boek. In het midden, tegen de rug aan, ligt inderdaad een vinger in een holte die precies op maat is uitgesneden.

'Zat dit boek gewoon bij de post?' vraagt Piet.

'Ja, onze medewerker haalt 's ochtends tussen zeven en

halfacht de post van het postkantoor op en begint meteen met sorteren. Alle post wordt geopend, geregistreerd en gekopieerd. En dit boek zat zonder begeleidende brief in een witte envelop.'

'Aan wie was de envelop gericht?' vraagt Ellen.

'Aan De Directeur van Unimeer Chemicals Deventer.'

'Met het postbusadres van jullie bedrijf?'

'Ja. Kijk, daar ligt de envelop. Ook die hebben we niet meer aangeraakt nadat we ontdekten wat er in het boek zat.'

Piet denkt na of hij nog wat moet vragen.

'Komt zoiets vaker voor?' vraagt Ellen.

Van Boesschoten kijkt haar geërgerd aan.

'Nee, we krijgen niet elke dag vingers opgestuurd.'

'Ik bedoel, krijgen jullie wel vaker rare post?' vraagt Ellen rustig.

'Wat is raar? We krijgen heel veel post waar we weinig mee kunnen. Dat varieert van verzoeken van een speeltuinvereniging voor sponsoring van een nieuwe schommel tot boosaardige brieven van lokale milieuclubjes die zich zorgen maken over een van onze producten. Het is aan ons om hier het kaf van het koren te scheiden. Vandaar dat wij het boek hebben ingekeken.'

De hautaine houding van de man irriteert Ellen. Op een verjaardagsfeest of receptie was ze zeker met de man in discussie gegaan over de risico's van milieuvreemde stoffen. Ze kijkt naar Piet. Die geeft aan dat ze voorlopig genoeg weten; ze zullen het materiaal meenemen voor verder onderzoek. Van Boesschoten loopt met hen mee naar de auto en neemt snel afscheid.

In de auto beklaagt Ellen zich over Van Boesschoten. Piet haalt zijn schouders op.

'Maak je niet druk,' zegt hij. 'Die man doet gewoon zijn werk en dit soort dingen leveren alleen maar problemen op.'

'Nou ja zeg, dit soort dingen? Het is een vinger. Die is afkomstig van iemands hand. Op zijn best heeft die persoon al zijn andere vingers nog. Hier is iets heel ergs gebeurd.'

Ellen heeft een rood hoofd van de opwindning.

Piet kijkt Ellen aan en zwijgt.

‘We kunnen niet zoveel doen op dit moment,’ zegt hij als ze de auto neerzetten achter het politiebureau. ‘We sturen de vinger, het boek en de envelop naar het lab, waar ze het materiaal zullen analyseren. Ik acht de kans klein dat jullie iets kunnen met de uitkomsten. Maar goed, dat is weer niet mijn vak. Ik zorg er slechts voor dat jullie informatie krijgen, wat jullie daarmee doen is jullie zaak.’

‘Dus deze klus is afgerond?’ vraagt Ellen verbaasd.

‘Voor mij wel op dit moment. Nogmaals, jullie moeten zelf bepalen of je verdere actie onderneemt. Ik heb vandaag nog een andere klus, dus als je het niet erg vindt ga ik meteen door. Ik zie je nog!’

Beduusd gaat Ellen het bureau binnen. Ze heeft behoefte aan een kop koffie uit Jozefs apparaat.

‘En?’ vraagt Jozef als Ellen de kamer binnenstapt. ‘Vreemd verhaal, niet?’

‘Dat kun je wel zeggen, ja. Heb je ooit zoiets meegemaakt?’

‘Nee, afgesneden vingers associeer ik met ontvoeringen van rijke mensen en daar hebben we in Deventer nog nooit mee te maken gehad,’ antwoordt Jozef.

‘Bovendien stuur je de vinger dan niet anoniem naar een bedrijf. Vooralsnog moeten we maar wachten op de uitslag van het onderzoek, niet?’ vraagt Ellen.

‘Verwacht daar niets van. Het lijkt me geen vinger van een crimineel, dus de kans dat we de vingerafdruk kennen is gering. Neem nog een koffie, dan zal ik je inwijden in twee grote dossiers: wiet en drugshandel. Op beide zaken zitten vaste teams en het is niet de bedoeling dat je daaraan mee gaat doen. De dossiers geven echter wel veel informatie over het criminele circuit van Deventer. Mee eens?’

Ellen verbaast zich over het gemak waarmee Jozef over de vinger heen stapt, maar besluit daar niets van te zeggen. Ze weet nog niet wat ze van Jozef moet vinden. Zijn laconieke houding verontrust haar een beetje. Het is niet

haar bedoeling om in één hok geplaatst te worden met een soort outcast, die klaarblijkelijk niet direct betrokken is bij de twee grote dossiers die ze nu gaat doornemen. Aan de andere kant vindt ze het wel vertrouwenwekkend dat Jozef al eerder medewerkers heeft opgeleid, die volgens hem sneller carrière hebben gemaakt dan hijzelf. Voorlopig heeft ze weinig anders te kiezen. Ze heeft zich uit eigen beweging gemeld bij Jozef, dus kan ze niet naar haar chef gaan om nu al bedenkingen te uiten.